

tyder imidlertid ikke, at jeg paa ethvert Punkt fuldt ud er enig i den Form, som Lovforslaget nu vil faae. Der er adskillige enkelte Forandringer, som jeg kunde anse for at være heldige, men som jeg paa dette Sagens Standpunkt ikke finder nogen Anledning eller har fundet Anledning til at gjøre Forsøg paa at faa tilveiebragt. Saaledes ser jeg i Virkeligheden ikke, at der efter de betydelige Indrømmelser til den private Virksomhed med Telefoner, der ere gjorte, kunde være nogen Anledning til at udskytte de Ord i det oprindelige Lovforslag, der angaar „andre paa Elektricitetens Forplantning byggede Meddelelsesmidler“. Men da de ikke ere opfundne endnu, og Loven heller ikke har Udset til at komme frem for det Allerførste, tror jeg, man kan lade den Sag staa hen. Noget større Betænkelighed havde jeg ved den Forandring i § 3, der synes at berøve Telegrafvæsenet Afgang til at forhindre saadanne Foranstaltninger i Telefonvæsenets Tjeneste ved Veie, Broer, Gader osv., som kunde være noget hinderlige for Telegrafvæsenet. Men heller ikke det skal jeg efter Omstændighederne nu komme nærmere ind paa. Jeg kan modtage ogsaa denne Forandring, og i det Hele taget tilraader jeg som sagt det høie Thing at vedtage Lovforslaget, som det nu vil komme til at se ud. Naar jeg kan det, er det, fordi to væsentlige Punkter, som jeg har anset for det Udbytte, man kunde vente sig af denne Sag under nærværende Omstændigheder, ere vedtagne. Det er gjenmem dette Forslag, som det vil komme til at se ud, vedtaget, at Telegrafvæsenet har Eneret paa Telegraf- og Telefonanlæg, endssjøndt der jo er en Del Bestemmelser, som give Telefonerne Afgang til en ret udbvidet Virksomhed. Det har jo imidlertid aldrig været Hensigten at forhindre Benyttelsen af Telefonerne, men at give Telegrafvæsenet og Regjeringen en Afgang til paa dette Omraade at værne om Telegrafvæsenets Eneret, hvor det findes fornødent. Det Andet, som jeg lægger særlig Vægt paa, er Straffeparagraffen. Det var for mig et Hovedspørgsmaal, om det ikke skulde stilles som et af de første Forlangender til Ordningen af Telegrafvæsenet, at der paa enhver Maade, som man kunde, værnedes om Hæmmeligholdelsespligten, og navnlig derved, at enhver Funktionær, som havde gjort sig skyldig i Brud paa denne Pligt, maatte fjernes fra Telegrafvæsenets Tjeneste. Det er jo den Hovedforandring, som er foregaaet i Lovforslagets oprindelige Stikelse. Den lægger jeg overordentlig Vægt paa. Den er eller bliver — haaber jeg — vedtaget, og naar det er sket, har jeg opnaaet det, som jeg kunde vente ved denne Leilighed at opnaa.

Er der nogle Smaaændringer, som tiltrænges — jeg tror saaledes, at der ogsaa med Hensyn til Redaktionen kunde være en eller anden Ting at bemærke — vil der jo blive Leilighed til senere at gjøre opmærksom derpaa og bringe disse Forhold under fornyet Overveelse. Jeg anbefaler altsaa det høie Thing at vedtage de stillede Forslag.

Broberg: Jeg skal meget villig erkjende, at de Ændringsforslag, som nu ligge for, ganske vist indeholde Forbedringer i Loven, saaledes som den oprindelig Løb; de er allerede udhævede af den ærede Ordfører, og jeg skal altsaa ikke gjentage dem. Der er imidlertid dog et Punkt, som jeg grumme gjerne ønskede at høre den høitærede Ministers lidt nærmere Forklaring om. Der staar i § 1, saaledes som den nu er foreslaaet, og som ogsaa er i Overensstemmelse med det oprindelige Lovforslag: „Dog kan Indrengsministeriet for et begrændset Aaremaal osv.“ Et „begrændset Aaremaal“ er et temmelig elastisk Udtryk; hvad er det? Er det 5, 10, 15 Aar? Det beror aldeles paa Administrationens Skjøn. Jeg tror imidlertid, at det er givet, at naar der er Tale om større Anlæg endogsaa indenfor de her afstufne Grændser, ville dog alle Vedkommende, der ville befatte sig dermed, betænke sig meget paa at gjøre den Slags Anlæg, naar Koncessionen kun lyder paa et Aaremaal af 10—15 Aar. Naar de skulde stikke Penge i den Slags Ting, er det naturligt, at de ogsaa faae nogen Garanti for Stabiliteten af det, hvori de stikke deres Penge, og ikke skulde løbe den Risiko, at de efter et ganske kort Aaremaal ere færdige dermed (Ordføreren: Hundrede Aar!) Man pleier jo ganske vist at udstede Privilegier paa 100 Aar; jeg vil ikke gaa saa vidt i den Retning, men jeg tror, at det vilde være heldigt, om den høitærede Minister vilde udtale sig lidt om dette Punkt. Under 1ste Behandling af dette Lovforslag yttrede jeg, at jeg fandt det fuldstændig i sin Orden, at Regjeringen kan ønske at have Eneret saavel over Telegraf som Telefonvæsenet i Overensstemmelse med de Rettigheder, som Regjeringen har med Hensyn til Postvæsenet. Men jeg negter ikke, og jeg beklager det, at mit Standpunkt er blevet noget anderledes, end det var dengang. Dette skyldes uægtelig den høitærede Ministers meget skarpe Udtalelser ved 2den Behandling af Lovforslaget, ved hvilken jeg til min Beklagelse paa Grund af Skyldom ikke kunde være tilstede. Naar man gennemlæser, hvad der fandt Sted ved denne Forhandling, viser det sig tydeligt, at den høitærede Minister egent-